

FALS, 7 de febrer de 1971

Mn. Ramón Vilaró

V I C

Déu vos guard:

Várem rebre la vostra resposta de data 30 de novembre de 1970. Certament, el conjunt de l'escrit el trobem poc convincent.

Nosaltres, el que no podem acceptar, és el procediment. No n'hi ha prou amb lamentar-se de que el procediment pot haver sigut imperfecte. Quan quelcom ha sigut realitzat amb imperfecció, l'unic camí vàlid es retrocedir i donar, de nou, els passos imprescindibles evitant tota imperfecció. Altrament cauriem en una llargària de mànigues per apoiar tots els nostres actes i totes les nostres actituds poc cristianes.

Peró volem respondre, en primer lloc, a les vostres puntualitzacions de la nostra requisitòria, segons dieu.

1) L'imatge estava retirada del culte. En el nostre document déiem, foli 2º: " En la sacristia, una imatge molt deteriorada. Molt vella ". Si estava en la sacristia, estava retirada del culte. Evident. El que no podem acceptar són els adjectius de - "(arraconada, deixada, fent-se malbé)."

a) Arraconada: estava en el centre de la calaixera que hi ha en la sacristia. Si aquesta imatge, segons vosté, estava arraconada, ja podrien anar parròquia darrera parròquia, confiscant totes les imatges que hi han en les sacristies.

b) Deixada: No entenem ben bé el terme, l'adjectiu. Si algú durant la guerra s'hi jugá la pell, no creiem que es pugui titllar, l'imatge de deixada. Si hagués estat tant deixada, tant

deixada, tampoc d'hauria acceptat la restauració.

c) Fent-se malbé; no ho entenem. Quan s'intenta que l'imatge no continuï fent-se malbé, aleshores la Comissió intervé per quedar-se-la en un Museu. No ho comprenem, simplement. La Comissió no podia intervenir abans que l'imatge es restaurés? No s'hi val el contestar que no hi havia coneixament de l'existència d'aquesta imatge. Algú de la Comissió hé la coneixia d'anys enrera. Com és, doncs, que apareix el Sr. Sitjas? Aquí hi ha una de les claus per respondre al misteri o per abolir l'imperfecció del procediment.

2) Ens dieu: " No es just acusar de " regust preconiliar" a la comissió sense més ni més ". També nosaltres tenim en consideració els precedents del fet: No es va consultar a la Parròquia de Fals sobre la conveniència o no de traslladar l'imatge a un Museu; s'ha lliurat l'imatge al Museu de Manresa sense el degut permís de la nostre comunitat; s'ha fet lliurement d'un objecte d'art al Museu, sense que hi hagués cap paper escrit conforme la Parròquia de Fals feia tal donació. El procediment, segons la vostra consciència, és conciliar? Així la maduresa dels laics en els afers d'Església és una frase només escrita? Ens podreu respondre afirmant que la Comissió d'Art té facultat per prescindir del Poble de Déu. Però, per a nosaltres, hauria sigut més elegant que la Comissió d'Art també sapigués ser Poble de Déu.

Afegiu: " Qui té la culpa del tripijoc que s'ha armat entre el Sr. Sitjas i el mossén (segons resa la vostra missiva) i qui és capaç d'aclarir les coses? " No estem d'acord amb aquesta formulació. Nosaltres preguntariem: Qui té la culpa del tripijoc que s'ha armat entre el Sr. Sitjas, el mossén i la Comissió d'Art i qui és capaç d'aclarir les coses? Tornem a respondre: El Sr. Sitjas, Mn. Ramón i la Comissió d'Art tenen la solució. Que vinguin a Fals tots ells i davant de la comunitat, ràpidament posaa-

rem en clar l'assumpte.

Del vostre escrit, el que no podem acceptar, es a l'alçada que deixeu aquesta persona que un dia ens va ser enviada per promocionar-nos religiós, moral i espiritualment, Mn. Ramón.

Els qui hem procurat que els seus esforços esmerçats no fossin del tot inútils, durant 13 anys hem treballat al seu costat, i a la vegada que alguns defectes com tothom, li hem pogut apreciar bé les seves virtuts.

I per aixó ens dol, en el més profund, veure com es treu partit de la seva extremada bona fe.

Sincerament ho veiem i quasi no ens ho creiem.

I que hi podem fer si la defensa d'uns fets i d'una persona concreta, automàticament es converteix en acusació d'uns altres fets i persones concretes també?

No creiem que el silenci sigui una solució imparcial.

Si rellegiu bé el nostre primer document veureu que condemnem al Sr. Sitjas amb raons ben clares: Intent de quedar-se l'imatge a través d'un canvi; intent de fer firmar un document al marge del poble; donació de l'imatge sense el consentiment del que li havia deixada per restaurar-la; intent de donar una fotocòpia de la donació a la comissió que el va visitar; actitud de poca noblesa i trancament d'un tracte de parvula. No són raons convincents per accussar al Sr. Sitjas? Anés, bé accuseu a Mn. Ramón d'haver lliurat l'imatge a reparació sense el degut permís de la Comissió d'Art. La comissió d'Art també ha d'ésser consultada quan una imatge no está al culte?

3) Repetim: Accusem a la Comissió d'Art d'haver trepitjat unes persones concretes i reals amb la seva actuació. La Comissió bé sabia que el Poble estava disposat al diàleg. A qui no li ha interessat iniciar-lo?

4) El Museu per a nosaltres será una glória de tots, quan es

respecti al Poble de Déu. Si és de tots, per qué en la pràctica es prenen decisions al marge de la paraula que podem donar tots?

5) Mai hem afirmat que el Museu fós un negoci. Rellegiu la conseqüència nº 6, foli 6 del nostre escrit. La calúnnia és ja un fet. Qui té l'obligació moral de reparar-la? Qui té l'obligació, amb consciència, de dirigir-se als treballadors de la Pirelli de Manresa per dir que Mn. Ramón no hi ha fet cap céntim amb l'assumpte de l'imatge? Ha nascut ja la calúnnia. Qui l'atura? No s'hauria evitat aquest risc de mala fama amb el procediment que sempre ell i nosaltres hem demanat ?

6) No podem acceptar, altre cop, la fina accussació que s'entreveu en la vostra resposta. Ens dieu: " Sembla que hi ha hagut un interès a desorbitar les coses". Preguntem: Qui? " El fet en sí, crec, no justifica tantas acussacions" Responem: Accussacions que permaneixen en peu ja que en el vostre escrit les heu passades per alt quasi totes. " Un hom té l'impressió d'un conflicte creat força artificialment". Preguntem: Per qui?

No ens agrada aquest llenguatge tan subtil. Exigim proves i fets. L'única manera que vosté pot provar aquest conflicte creat força artificialment és venir a Fals. Aleshores podrà afirmar, amb seguretat i sense calúnnia, si el conflicte és o no és artificial.

Tampoc podem acceptar la vostra conclusió. La trobem massa simplista. D'acord que la comissió ha tallat el nus gordià que hi havia en l'assumpte. Però ha nascut un altre nus. I aquest és el que nosaltres voldríem deslligar amb un diàleg sincer, reconeixent els errors que hi hagin hagut entremig.

Per aixó continua en peu la nostra postura. Foli 9: " El pecat central d'aquest fet és el no diàleg amb la comunitat de Fals, el prescindirne. I per aixó només trobem un camí de solució: Que

es respecti la paraula donada a Mn. Ramón, és a dir, que l'imatge sigui retornada i un cop complert el tracte s'iniciï el diàleg amb la comunitat, sobre la conveniència o no conveniència de portar l'imatge al Museu de Manresa ".

Altrament voliem iniciar un altre camí més espinós i llarg; camí -no ens ho volem amagar- que ja hem sondejat amb un advocat: Accussar, judicialment al Sr. Sitjas de robatori. Per ara el fre ha sigut que desseguida ens trobariem accussant a la mateixa església, de la qual nosaltres en formem part. No és el nostre desig fer-ho, encara que l'orgull de persones trepitjades ens hi empenyi.

Esperem que els actes d'injustícia siguin solucionats pels qui creiem en l'amor i en la veritat.

En nom de la comunitat de Fals.